

Utdrag ur 1734 års Allmänna lag

Byggningabalken

XIV Cap

Om svedjande (*dessutom var och när man fick svedja*)

5§

Där bruk och bergverk nu äro, eller upprättade varda, må ingen svedja inom dem ort Konungen bjuder, ej heller å allmänning, vid hundrade dalers bot. Ske det å konungens enskilda parker; ligge i tveböte, Konungens ensak, och skadan åter.

XV Cap

Om skogseld

1§

Vill man svedjeland bränna; avröjde så skogen näst omkring, gräva upp jorden, och have vatten där hos och annan redskap, som tjänar att släcka elden med. Tillsäge ock nästa grannar att vara vid handen, och komma till hjälp, där så omtränger. Var som förr, än han det allt gjort have, eller så starkt väder, stor torka och hetta är, tänder å svedjeland, eller går därifrån, innan elden alldeles utsläckt är; böte tio daler, ändock ingen skada sker. Sker skada, gällde av gods sitt och böte hundrade daler.

2§

Nu haver han tagit det i akt, som här sagt är, och händer sig, att elden ändå vidare går. Eller haver elden sig så fördöljt, att dem ej kunnat märkas, och gör sedan skada, tillsäge då, vid tio dalers bot, flera grannar, och låta klämta vid nästa kyrka, att där ,med folk till hjälp kalla. Brinner då byaskog, böte fem daler vådabot för vartdera, ägarens ensak, och där till för var ek och bok sexton öre; plantera och sådana trån i stället, som förr är sagt. För by och kyrka bötes, som i 24 kap urskils.

3§

Tänder någon upp eld ute på marken, av annan orsak eller tillfälle, eller gör det vägfarande man, och släcker ej sedan väl ut; böte tjugor daler. Tänder man upp, då starkt väder är, eller långsam torka, eller där skog och annat kan itändas, och släcker ej elden; ligge i tveböte, ändå att ingen skada sker. Kommer där skada av, gälde åter, och böte hundrade daler, och den som jorden äger, eller åkärar, njute målsäganderätt, som i 5§ skils. Kommer eld ut av tjänstefolk, eller valljon; böte, och gälde skadan, som sagt är. Orka de det ej; arbete för skadan, och plikt med kroppen för böterna. Är skadan så stor, att den ej kan genom arbete fyllas; plikte med kroppen både för böter och skada.

4§

Då skogseld uppkommer; skola grannar och sockenmän skynda sig dit att släcka, eller böte två daler. Tager faran till; kungöre det nästa kronobetjänt, och låt strax budkavle gå byar emellan. Var som den nedlägger; böte tio daler. Av vart matlag skall en man komma till elden, så ock var ryttare, soldat och båtsman, med yxa, eller bila, spade och vattenkär. Bliver någon alldeles borta, utan laga förfall; böte fem daler. Kommer någon för sent, eller träder ifrån sitt arbete och ställe, förr än hemlov gives; böte tre daler. Nu är elden så dämpad, att ej alla där nödiga äro; förordna så kronobetjänt vissa män, som hålla där vakt, var efter annan, till dess ingen fara är.

5§

Förr än manskapet skiljs åt, skall noga efterfrågas, helst av kronobetjänterna, huru elden är kommen lös. Finnes vägfarande vara där till vållande, eller löscker dräng, eller den ej kännes god att gälta skadan, och får han ej borgen för sig; då skall han i förvar tagas, och häradsrätten strax därutöver rannsaka och döma. Är det bosatt man; varde stämd till nästa ting.

6§

Komma ej härads och bergsfogdar, jägmästare och lantjägare till skogseld, när de den varse blivit, eller bud där om få, och göra de icke ämbetet sitt; böte trettio daler vardera, men länsman och ringare betjänter tio daler.

XXIV Cap.
Om våld i by

1 §

Alla eldstäder och skorstenar bör så vara ställda och förvarade, att eldskada förekommas må. Varder eld lös i by, den landbo brukar, och sker det av försummelse, eller vangömma hans, som är; att han själva förut mörkt faran, eller är därom varnad, och den ej förekommit; bär själv ut, eller tillstäder annan att hava och bära ljus utan lykta, och eld i uthus, eller där man haver lin, hampa, hö, spån eller annat slikt, där i eld snart taga kan; sätter ljus vid vägg; gör eld i ugn eller spis, och den ej vårdar; har ljus vid fång, och somnar därifrån; röker tobak i lada, foderhus, eller annorstädes, där eld lätteligen kan tändas; eller skjuter ovarsamt år hus eller tak; eller varder eld lös av annan sådan försummelse, där man kunde och borde vakta bättre för skada: brinner då hus och gård upp; bygge åter jämngoda, och njute ej brandstod eller eftergift på avradet. Äger bonde hus och jord själv; have han och själv skadan. Brinna tillika upp andras hus och gårdar, eller andra byggnader; gällde av sin egendom så långt den räcker, och böte två daler för vart hus, jordägarens ensak; orkar han ej skadan och böter gällda, tjäna det med arbete eller plikta med kroppen, vilketdera han helst vill, som skadan lidit. Brinner folk inne; böte full mans bot för vardera. Brinner kyrka upp; böte hundrade daler till kyrkobyggnad. Är han mindre vållande; gällda fjärding av det som sagt är. Den ovarsamt med eld umgås, på sätt som nu är sagt, böte fem daler, även att ingen skada sker.

2 §

Timar skada av rätt våda, som man ej kan förutse eller vakta, förrän skada händer; vare saklös. Vet man ej hur eld är kommen lös; vite då med sieffins vådaed, att det ej av hans vangömmo eller vållande skett. Brister han åt eden; böte som i 1 § sagt är.

3 §

Haver legohjon, emot husbondens varning och vilja, burit eld i uthus, och andra rum, eller annorledes ovarsamt därmed umgått, som förr är sagt, vare då husbonde saklös. Och legohjon gälde den skadan därav timar, eller plikta med kroppen. Kommer eld lös av gäst eller vägfarande, och brinner upp gästgivares, eller annan mans hus; vare lag samma.

4 §

När skada av våda skett, eller genom dens vållande, som skadan ej gällda kan; då bör häradet brandstod giva för hus, som de voro, när de avbrändes, och för bonde nödiga äro, så ock för säd, foder och boskap, som till gårdens bruk tarvas, och han mist haver: men för andra lösören, och husgeråd, gives ej brandstod, ej heller för badstuga och kölna.

5 §

Av hemman i häradet skall brandstod givas efter hemmantalet. Frälsemans sätes och ladugård, så ock prästgård, måge ej brandstod njuta, där de ej den giva; ej mätes hus därpå högre, än å bondehemman.

6 §

I varje landsort skall å tinget, i Konungens befallningshavares närvaro, häradsboende emellan förening upprättad vara, hur mycket för vart och ett nytt hus, å helt hemman eller mindre, i brandstod givas skall; och när eldskada sedan timar, söke den, som lidit, häradshövdingen och han nämne synemän, som skadan skåda. De skola noga undersöka, hurudana de hus som brunnit, så voro, nya eller gamla: och häradsrätten pröva det sedan, och döme, hur stor brandstoden, vara skall. Vad rätten dömt, visa den, som skadan hänt, hos Konungens befallningshavare upp, och förordna han, att den brandstod utan dröjsmål uppbäras må.

7 §

Ej må någon gå omkring och brandstod tigga. Var som brev därtill giver; böte sex daler.

XXIX Cap
Om husbyggnad i städerna

Huru hus i staden byggas och uppehållas skola, så ock vad eljest till stadens nytta och prydnad i akt tagas bör, därom är särskilt stadgat. Konungens befallningshavare med borgmästare och råd äga där å vård hava.

Missgärningsbalken

XI Cap.

Om mordbrand

1§

Sätter man eld med vilje å Konungens hus, slott eller fäste, skepp, kruthus, förrådshus, tyghus, eller annat sådant; miste högra hand, och varde halshuggen, och i bål bränd; skylla och skadan, der han gitter. Var som det bjuder, där till råder eller hjälper, så att gärningen därav sker, stånde samma straff.

2§

Sätter någon uppsåtligt eld i annan mans gård, och bränner där upp hus, ett eller flera; varde halshuggen, och skadan gälldes av gods hans. Brinner folk inne, eller varder dödat, miste mordbrännaren där till högra hand sin.

3§

Tänder någon av arghet eld å uthus, skog, sädesstack, hö eller halm, som långt från gården äro; straffes med fyrtio par spö, trettio par ris, eller en månads fängelse vid vatten och bröd, ändå att ingen skada sker.

Avskrift från faksimilupplaga (Gidlund 1981)